תוספתא נזיר

תוספתא

geulaquiz.com

פרק א

א בית שמאי אומרים כינויי כנויין אסורין ובית הלל אומרים כנויי כנויין מותרין ב״ש אומרים אין [מעידין] על בת קול וב״ה אומרין [מעידין על בת קול].

ב האומר נזירות רשב״ג אומר ה״ז נזיר שתים הריני נזיר [ואחד ה״ז נזיר] שתים ועוד [הרי] שלש [אחת ועוד] ושוב [ה״ז נזיר] ארבע סומכוס אומר הריני נזיר טטרגין ה״ז נזיר ארבע [דינין הרי שלש דריגין הריני שתים] הריני נזיר אם לא אגלה משפחות ה״ז נזיר ואל יגלה משפחות.

ג הריני נזיר בשעות יום [בחדשי שנה] ה״ז נזיר שתים עשרה בימות השבת [בשני] שבוע [ובשמיטת] יובל הרי זה נזיר [שבוע] הריני נזיר כימי [החמה] כמנין ימות החמה נזיר שלש מאות ששים וחמש נזירות כמנין ימות החמה כימות הלבנה כמנין ימות הלבנה נזיר שלש מאות [חמשים] וארבע נזירות כמנין ימות הלבנה רבי אומר עד שיאמר [הריני נזיר] נזירות [כימות החמה] כמנין ימות החמה [כימות הלבנה כמנין ימות לבנה].

ד ר׳ יהודה אומר [אמר] הריני נזיר [כהלקטי קיץ וכשבולי שמיטה ה״ז נזיר לעולם] ומגלח אחד לל׳ יום עד שיאמר לא לכך נתכוונתי הריני נזיר כשער ראשי כעפר הארץ כחול הים ה״ז נזיר לעולם ומגלח א׳ לשלשים יום ר׳ אומר אין זה מגלח אחד לשלשים יום שאין זה נזיר עולם הריני נזיר מכאן ועד התהום מן הארץ ועד לרקיע ה״ז נזיר עולם הריני נזיר כל ימי הריני נזיר עולם ה״ז נזיר עולם מאה שנה או מאתים שנה אין זה נזיר עולם.

ה כשם שכנויי נזירות כנזירות כך כנויי שמשון כשמשון ר׳ יהודה אומר נזיר שמשון מיטמא למתים ששמשון עצמו טימא למתים ר׳ שמעון אומר האומר הריני [כשמשון] לא אמר כלום [שלא יצתה] נזירות מפיו עליו.

ו נזירות נוהגת בארץ ובחוץ לארץ בין שיש לו שער בין שאין לו שער אע״פ שנאמר (במדבר ו׳:י״ח) ולקח את שער ראש נזרו בין שיש לו כפים ובין שאין לו כפים אע״פ שנאמר (שם) ונתן על כפי הנזיר.

ז המורט ב״ש אומרים צריך להעביר תער על כל בשרו בה״א אין צריך וכן במצורע וכן בלוים.

ח חומר בנזיר שאין במצורע [ובמצורע] שאין בנזיר נזיר אם גלח ביום מלאת סופג את ארבעים משא״כ במצורע מצורע מגלח ראשו וזקנו וגבות עיניו משא״כ בנזיר חומר בנזירות מבשבועות ובשבועות מבנזירות שיש נזיר בתוך נזיר ואין שבועה בתוך שבועה חומר בשבועות ששגגת שבועות אסורה ושגגת נזירות מותרת.

פרק ב

א ב״ש אומרים כנויי כינויין [איסור] כיצד אמר הריני נזיר מן הגרוגרת ומן הדבלה ב״ש או׳ נזיר הריני נזיר ע״מ שאהא שותה יין ומיטמא למתים ה״ז נזיר ובטל תנאו [שהתנה] על מה שכתוב בתורה כל המתנה על מה שכתוב בתורה תנאו בטל יודע אני שיש נזירין אבל איני יודע שהנזירין אסורין ביין [שאסור לשתות יין] וליטמא למתים ר״ש אומר אין לך פתח גדול מזה.

ב הרי עלי לגלח חצי נזיר ה״ז מגלח נזיר שלם דברי ר״מ ר״ש פוטר שלא התנדב כדרך המתנדבים הריני נזיר ועלי לגלח נזיר ואם גלח לעצמו לא יצא הרי עלי לגלח חצי נזיר ועלי לגלח נזיר ואם גלח לעצמו לא יצא.

ג אלו קרבנות שהזיר עליהן לא אמר כלום שנא׳ (במדבר ו׳:כ״א) קרבנו לה׳ על נזרו ולא נזרו על קרבנו הרי עלי חטאתו ואשמו של פלוני מדעתו יצא שלא מדעתו לא יצא ה״ז חטאתו ואשמו של פלוני והלך הלה והביא [עצמו] ה״ז כחטאת [ואשם] שכיפרו בעליה.

ד הריני נזיר [שיהא] לי בן ונולד לו בן ספק שהוא בן קיימא ספק [שאינו] בן קיימא ר׳ יהודה פוטר ששגגת נזירות מותרת ר״ש מחייב ששגגת נזירות אסורה [ואמר] אם היה בן קיימא הריני נזיר חובה ואם לאו הריני נזיר נדבה ע״מ שיהא בכרי זה מאה כור והלך ומצאו שנגנב או שאבד ספק היו בו ספק לא היו בו ר״י פוטר [ששגגת נזירות מותרת ור״ש מחייב ששגגת נזירות אסורה ואמר] אם היו כדברי הריני נזיר חובה ואם לאו הריני נזיר נדבה.

ה הריני נזיר לאחר עשרים יום נזיר מעכשיו מאה יום מונה עשרים [וחוזר ומונה] שלשים ומספק מונה שמונים [וחוזר ומונה] שלשים להשלים נזירותו ראשונה.

ו אמר רשב״א לא נחלקו ב״ש וב״ה על שנדר נזיר ל׳ יום שאם גלח ביום שלשים [לא] יצא על מה נחלקו על שנדר סתם [שב״ש אומרים אם] גילח ביום ל׳ יצא מי שנזר [וב״ה אומרים אם גלח ליום ל׳] לא יצא.

ז שתי נזירות ראשונה נזירות סתם ושניה נזירות ל׳ מגלח את הראשונה ביום ל׳ ואחד ואת השניה ביום ששים ואחד ואם גלח את הראשונה יום ל׳ [מגלח] את השניה ביום ששים לא יצא ראשונה נזירות שלשים ושניה נזירות סתם מגלח את הראשונה ביום ל׳ ואחד [ואת השניה] ביום ששים ואחד ואם גלח את הראשונה ביום ל׳ [וגלח את] השניה ביום ששים יצא.

ח מי שאמר הריני נזיר ונטמא ביום שלשים סותר את הכל ר׳ יהודה אומר משום ר״א לא סתר אלא שבעה הריני נזיר ל׳ יום ונטמא יום שלשים סותר את הכל הריני נזיר מאה יום ונטמא יום מאה סותר את הכל ר׳ יהודה אומר [משם] ר״א לא סתר אלא שלשים נטמא ביום מאה ואחד סותר שלשים ר׳ יהודה אומר [משם] ר״א לא סתר אלא שבעה זה הכלל [שר״י אמר משם] ר״א כל שנטמא ביום שראוי להביא בו קרבן ויש לו לספור סותר ל׳ יום וכל שנטמא ביום ל׳ שאין ראוי להביא [בו] קרבן ויש לו לספור לא סתר אלא [שבעת] ימים חוץ מימי טומאתו בלבד.

ט מי שהיה טמא ונזר אסור לגלח ולשתות יין ולטמא למתים ואם גלח ושתה סופג את [ארבעים מזה ושותה] הטמאין לא עלו לו ואין יום ז׳ עולה לו מן המנין כל אלו [שיאמרו] אין מתחיל לימנות עד שיטהר אין יום ז׳ עולה לו כל אלו שאמרו מתחיל [מונה] מיד יום ז׳ עולה לו מן המנין.

י מנה נזירותו ולא הביא קרבנותיו אסור לגלח ולשתות יין ולטמא למתים הביא קרבנותיו ולא גלח אסור לשתות יין ולטמא למתים אם גלח ושתה יין ונטמא למתים ה״ז סופג את הארבעים ר״ש אומר כיון שנזרק עליו א׳ מן הדמים הותר לנזיר לשתות יין ולטמא למתים.

יא מי שנזר שתי נזירות מנה ראשונה ולא הביא קרבנותיו ואח״כ נשאל על הראשונה לחכם והתיר לו יצתה נזירות שניה בראשונה מנה שתיהן והביא קרבנות שתיהן כאחת לא עלתה בידו אלא אחת הפריש של זו בפני עצמו ושל זו בפני עצמו והלך והקריב של זו בזו [ושל] זו בזו לא יצא.

פרק ג

א אמר ר׳ ישמעאל ב״ר יוחנן בן ברוקה לא נחלקו ב״ש וב״ה על [שהיו] שתי כיתי עדים [מעידות אותו] שהוא נזיר כקטנה שבה על מה נחלקו על [שהיו שני עדים מעידין אותו] שב״ש אומרים נחלקה [עדות] ואין נזירות וב״ה אומרים יש בכלל חמש שתים [יהא נזיר שתים].

ב מי שאמר הריני נזיר ושהה כדי דבור ושמע חבירו ואמר ואני הוא אסור וחבירו מותר כמה הוא כדי דבור כדי שאילת שלום.

ג הריני נזיר ושמע חבירו ואמר פי כפיו ושערי כשערו הרי זה נזיר ידי כידו רגלי כרגלו הרי זה נזיר ידי נזירה ורגלי נזירה [אין נזיר] ראשי נזירה כבידי נזירה ה״ז נזיר זה הכלל דבר שהנשמה תלויה בו נזיר דבר שאין הנשמה תלויה בו אין נזיר.

ד האומר לאשתו הריני נזיר ואת אם אמרה הן שניהם אסורין אם רצה להפר מפר לה מפני שקדם [נדר] להקם [אם] לאו הוא אסור והיא מותרת האומר לאשתו הריני נזיר ואת אם אמרה הן שניהן אסורין ואם לאו שניהן מותרין מפני שתלה נדרו בנדרה אמרה לו אשתו הריני נזירה ואת אמר הן אסורין אם רצה להפר אינו יכול מפני שקדם הקם לנדר [אם] לאו היא אסורה והוא מותר אמרה לו אשתו הריני נזירה ואת אם אמר הן שניהן אסורין ואם לאו שניהן מותרין מפני שתלה נדרה בנדרו האומר לחבירו הריני נזיר ואת אם אמר הן שניהן אסורין ואם לאו הוא אסור וחבירו מותר האומר לחבירו הריני נזיר ואת אם אמר הן שניהן אסורין ואם לאו שניהן מותרין מפני שתלה נדרו בנדרו.

ה האשה שנדרה בנזיר ושמעה חברתה ואמרה ואני ואח״כ בא בעלה של [זו] והפר לה היא מותרת וחברתה אסורה ר׳ שמעון אומר אם אמרה אף אני לא [נתכוונתי] אלא כמותה [שתיהן] מותרות שבועה [לבית שאיני] נכנסת ושגגה ונכנסה מותרת לשעבר ואסורה לעתיד לבא.

ו האשה שנדרה בנזיר ושמע בעלה ולא הפר לה ר״מ [ור״י] אומרים הוא נתן [אצבעו] בין שיניה שאם רצה להפר יפר ואם אמר אי אפשי באשה נדרנית יוציא ויתן כתובה ר״י ור״ש אומרים היא נתנה [אצבעה] בין שיניו שאם רצה להפר אינו יכול [אמר] אי אפשי באשה נזירה תצא שלא בכתובה האשה שנדרה בנזיר ושמע בעלה והפר לה והיא לא ידעה שהפר [לה] בעלה והיתה שותה יין ומיטמאה למתים הרי זו סופגת את ארבעים כשהיה ר׳ עקיבה מגיע לדבר זה היה אומר ומה [נתכוון] לעלות בידו בשר חזיר ועלה בידו בשר טלה ואכלו צריך כפרה וסליחה המתכוון לעלות בידו בשר חזיר ועלה בידו בשר חזיר על אחת כמה וכמה שצריך כפרה וסליחה.

ז בד״א בתגלחת [טהורה] אבל בתגלחת [טמאה] יפר שמיפר לעתיד לבא שיכול לומר אי אפשי באשה מגולחת ר׳ אומר אף בתגלחת [הטהורה] עד שלא גלחה יפר שיכול לומר אי אפשי באשה מגולחת מי שנדר בנזיר והיה שותה יין ומיטמא למתים ואח״כ נשאל לחכם והותר לו אין סופג את ארבעים ר׳ יהודה אומר אם אין סופג את ארבעים יספוג מכת מרדות.

ח המפריש מעות לנזירותו לא נהנין ולא מועלין מפני [שראוין] להביא בכולן שלמים מת מעות סתומין יפלו לנדבה מעות מפורשין דמי חטאת [ילכו] לים המלח לא נהנין ולא מועלין דמי עולה יביאו עולה [ומועל בהן ושלמים יקרבו] שלמים ונאכלין [ביום] אחד [ואין] טעונין לחם [אלו לעולתו והשאר לשאר מת דמי שלמים יביא בהן שלמים והשאר יפלו לנדבה] אלו [לחטאתו] והשאר לשאר [נזירותו] דמי חטאת [ילכו] לים המלח [לא נהנין ולא מועלין אלו לעולתו ואלו לחטאתו] ואלו לשלמים ונתערבו הרי זה לוקח בהן שלש בהמות בין ממקום אחד בין משלש מקומות ומחלל דמי חטאת על [חטאת] דמי עולה על עולה דמי שלמים על שלמים ונתן לבעלים לא יתנם לבעלים עד שיחללם על כולם.

ט בית שמאי אומרים אין אדם מדיר את [בנו] בנזיר ובית הלל אומרים מדיר את [בנו] בנזיר הדירו כשהוא קטן וגלח או שהביא שתי שערות בטלה הימנו נזירות אביו אימתי אמרו האיש מגלח על נזירות אביו בזמן שנזר [בחיי אביו] אבל נזר [לאחר מיתת אביו אין מגלח על נזירות אביו דר״מ ר׳ יהודה ר׳ יוסי ור׳ ישמעאל] אומרים בין כך ובין כך [אין זה] מגלח על נזירות אביו אימתי אמרו האיש מגלח על נזירות אביו בזמן שהניח אביו מעות [סתם] לנזירותו ומת אבל הניח מפורשין או בהמה [בין כך ובין כך] אין [זה] מגלח על נזירות אביו.

י מי שנדר בנזיר ונשאל לחכם ואסר לו ב״ש אומרים מונה משעה ששאל ובית הלל אומרים [מונה] משעה שנדר נשאל לחכם והתיר לו אלו ואלו מודים שאם היתה לו בהמה מופרשת [תרעה] בעדר זו טעות טעה נחום איש המדי כשפתחו בנדר.

יא היו מהלכין בדרך ואחד בא כנגדן אמר אחד הריני נזיר שזה פלוני ואחד אמר הריני נזיר שאינו הוא הריני נזיר שאחד מכם נזיר ואחד אמר הריני נזיר שאין אחד מכם נזיר הריני נזיר ששניכם נזירים ואחד אמר הריני נזיר שכולכם נזירים ב״ש אומרים כולם נזירים וב״ה אומרים אין נזיר אלא מי שלא נתקיימו דבריו ויביאו קרבן בשותפות ר״י אומר משום ר׳ טרפון אין אחד מהם נזיר שלא ניתנה נזירות אלא בהפלאה ר׳ יוסי אומר היו ב״ש אומרים הריני נזיר שזה יוסף ונמצא יוסף שזה שמעון ונמצא שמעון שהוא נזיר ראה אנדרוגינוס ואמר הריני נזיר שזה איש ואחד [אומר] הריני נזיר שאין איש הריני נזיר שזה אשה ואחד אומר הריני נזיר שאין זה אשה הריני נזיר שזה איש ואשה ואחד אמר הריני נזיר שאין זה איש ואשה הריני נזיר שאחד מכם נזיר שאין אחד מכם נזיר ששניכם נזירין שכולכם נזירין הרי כולן נזירין וכולם מונין תשע [נזירות].

פרק ד

א נזיר שאכל כל האסורין לו בהתראה אחת אין חייב אלא אחת [מתרין בו ואוכל מתרין בו ושותה] חייב על כל אחת ואחת וכמה שיעורו בכזית כולן מצטרפין בכזית יין וחומץ כיוצא בהן כיצד הוא עושה מביא כוס מלא יין ומביא כזית איגורו ונותן לתוכו ושופע אם שתה כיוצא בהן חייב ואם לאו פטור דברי ר׳ עקיבה ר״א בן עזריה [פטר] עד שישתה רביעית יין בין שמזגו ושתאו בין ששתאו חצאים ר״א אומר נזיר שהניח פיו על [פי] חבית של יין [שתאה כולה בהתראה אחת אינו חייב אלא אחת מתרין בו ושותה] מתרין בו ושותה חייב על כל אחת ואחת וכן היה ר״א אומר נטל אשכול של ענבים ואכל כולו בהתראה אחת אינו חייב אלא אחת מתרין בו ואוכל מתרין בו ואוכל חייב על כל אחת ואחת אכל הימנו ענבים לחים ויבשים או שאכל הימנו שני חרצנין וזג או שסחט [ממנו] כזית יין [ושתה] הרי זה חייב על כל אחת ואחת.

ב נזיר שמירט או ששפשף או שתלש [בזוב] אפילו כל שהוא הרי זה חייב אבל אין סותר אלא בתער וברוב ראשו ר׳ שמעון בן יהודה [אמר משם] ר׳ שמעון כשם שב׳ שערות [סותרות] בו כך שתי שערות [מעכבות] בו.

ג חומר בתגלחת שהתגלחת אין לה שיעור ועשה בה את המגלח כמתגלח מה שאין כן בשתיהן כיצד לא הותר [מכלל] היוצא מן הגפן נזיר ששתה יין של תרומה [ויין של] מעשר שני שבועה ששתה יין ושתה הרי זה חייב על כל אחד ואחד כיצד הותר מכלל תגלחת מצורע מוחלט ה״ז מגלח ואצ״ל מצרעתו אלא אפילו ליתן סימן לנתקו אם פשה ואם לא פשה.

ד בין שנטמא הוא בין שטמאוהו אחרים בין בשוגג בין במזיד בין באונס בין ברצון סותר את הכל וחייבין קרבן בין שגלח הוא בין שגלחוהו אחרים בין בשוגג בין במזיד בין באונס בין ברצון סותר את הכל [וחייב] קרבן אימתי אמרו תגלחת [סותרות] שלשים יום בזמן שאין לו לספור הא אם יש לו לספור הרי זה אין סותר גילח על הזבח ונמצא פסול תגלחתו פסולה וסותר שלשים יום.

ה הכל משלחין תחת הדוד חוץ מן [הטמא שבמדינה מפני שהוא נקבר הטמא שבמקדש משלח תחת הדוד של חטאת ושל אשם דברי ר״מ ר׳ יהודה אומר הטמא כן וכן אין משלח תחת הדוד הטהור כן וכן משלח תחת הדוד] וחכמים אומרים טמא כן וכן וטהור שבגבולין אין משלחין תחת הדוד ואין לך שמשלח תחת הדוד אלא נזיר שגלח בטהרה ובפתח אהל מועד שנאמר (במדבר ו׳:י״ח) וגלח הנזיר פתח אהל מועד וגו׳.

ו ר״ש השיזורי אומר האיש משלח תחת הדוד ואין האשה משלחת תחת הדוד מפני פרחי כהונה כיצד משלחו נותן עליו רוטב ומשלח [תחת הדוד של שלמים אם] שלח תחת הדוד של חטאת [ושל אשם] יצא אמר [רבי] שמעון הצדיק מימי לא אכלתי אשם [נזירות] אלא אחת מעשה [ובא] אלי אחד מן הדרום [וראיתיו] יפה עינים וטוב רואי וקווצותיו תלתלים [נמתי] לו מה ראית לשחת שער זה נאה גם לי רועה הייתי בעירי והלכתי למלאות מן המעין [מים] ונסתכלתי [בבוביא] שלי ופחז יצרי עלי ובקש להעבירני מן העולם [נמתי לו רשע לא היה לך להתגרות אלא בדבר שאינו שלך בדבר שעתיד לעשות עפר רמה ותולעה הרי עלי לגלחך לשמים המכתי את ראשי ונשקתיו] ואמרתי כמותך ירבו עושי רצון מקום בישראל עליך [נתקיים זה שנאמר] (במדבר ו׳:ב׳) איש [או אשה] כי יפליא לנדור נדר נזיר להזיר לה׳.

ז [נזיר שנטמא וחזר ונטמא וחזר ונטמא מביא קרבן אחד על הכל נטמא ביום הז׳ שלו וחזר ונטמא ביום הח׳ שלו מביא קרבן על כל א׳ ואחד] דברי ר״א ר״ש אומר קרבן אחד על הכל עד שיביא אשמו הביא אשמו ונטמא אשמו ונטמא חייב קרבן על כל אחד ואחד וחכמים אומרים קרבן אחד על הכל עד שיביא חטאתו הביא חטאתו [ונטמאת חייב קרבן על כל אחד ואחד ואין מתחיל למנות עד שיביא חטאתו הביא חטאתו ולא הביא אשמו מתחיל למנות הביא אשמו ולא הביא חטאתו אינו מתחיל למנות] ר׳ ישמעאל [ב״ר] יוחנן בן ברוקה אומר כשם שחטאתו [מעכבת] כך אשמו [מעכבת].

ח מודה ר״ש שאם גלח על חטאתו שלא לשמה ואח״כ הביא קרבנותיו לשמן תגלחתו פסולה וזבחיו לא עלו לו [גלח על העולה ועל השלמים שלא לשמן ואח״כ הביא קרבנותיו לשמן תגלחתו פסולה וזבחיו לא עלו לו] הראוי לבא בן שנה והביא בן שתים בן שתים והביא בן שנה או שהיה אחד מהן רובע ונרבע מוקצה ונעבד אתנן מחיר שרוע וקלוט תגלחתו פסולה וזבחיו לא עלו לו ושאר שלמי נזיר שהביאן שלא [כמצותיה] נאכלין ליום [ולילה] ואינן טעונין לא לחם ולא זרוע.

ט מי שנזרק עליו אחד מן הדמים ונטמא ר״א אומר סותר את הכל וחכמים אומרים יביא שאר קרבנו ויטהר מפני שקדש שער בדם מעשה במרים התורמדית שנזרקו עליה אחד מן הדמים ובאו ואמרו לה על בתה [שהיא] מסוכנת והלכה ומצאתה שמתה [ומטמאה] עליה אמרו חכמים תביא שאר קרבנה ותטהר מפני שקדש שער בדם.

י מי שנזר שתי נזירות מנה ראשונה ולא הביא קרבנותיו אסור לגלח ולשתות יין [וליטמא] למתים נטמא עד שלא גלח ר׳ אליעזר אומר צריך להביא קרבן טומאה ר׳ יוסי אומר אין צריך מפני שיצא מכלל ראשונה ולכלל השניה לא בא.

פרק ה

א כל אלו שאמרו אין מתחיל לימנות עד שיטהר אם נטמא אין מביא קרבן טומאה כל אלו שאמרו מתחיל ומונה מיד אם נטמא מביא קרבן טומאה.

ב טומאה שנתונה ע״ג כותל אפילו מחצה על מחצה וכן עדר בהמה חיה ועוף [חיין] שהיו מהלכין זאח״ז [אפי׳] ראשו של זה [וראשו של זה] בין רגלו של זה אין [נזיר] מגלח עליהן ואין חייבין [עליה] על טומאת מקדש וקדשיו ר׳ [אלעזר] אומר בראשונה היו זקנים חלוקין מקצתן אומרים רביעית דם ורובע עצמות ומקצתן אומרים חצי קב עצמות וחצי לוג [הדם] ב״ד שאחריהן אמרו רביעית דם ורובע עצמות לתרומות [ולקדשים] חצי קב עצמות וחצי לוג דם לנזיר ולמקדש.

ג אמר רבי אלעזר כשהלכתי לערדסקיא מצאתי [את רבי מאיר ואת רבי יהודה בן בתירה שהיו יושבין ודנין בהלכה רבי יהודה בן בתירא אמר רביעית דם אין נזיר מגלח עליה ואין חייבין עליה על טומאת מקדש וקדשיו אמר לו רבי מאיר לא תהא זו קלה מן השרץ מה שרץ הקל חייבין עליו על ביאת מקדש רביעית דם חמורה אינו דין שיהיו חייבין עליה על ביאת מקדש שתק רבי יהודה בן בתירא לפניו נמתי לו מאיר אל תבזו לי בקי היה לך ביהושע בן ממל אמר לי הן ובעל הלכות היה נמתי לו בלשון הזה אמר לי משום רבי יהושע כל טומאה מן המת שנזיר מגלח עליה חייבין עליה על ביאת המקדש וכל טומאה מן המת שאין נזיר מגלח עליה אין חייבין עליה על ביאת המקדש] ורואה אני את דבריו.

ד שאלו את רבי שמעון הרי שהיה נזיר ומצורע מהו שיגלח תגלחת אחת ותעלה לנדרו ולצרעתו אמר להן אין מגלח אמרו לו למה אמר להם אלא זה מגלח להעביר שער וזה מגלח להעביר שער יפה [אתה אומר] אלא נזיר מגלח להעביר שער ומצורע מגלח לגדל שער אמרו לו אף אנו אומרין לא תעלה

לו בימי גמרו תעלה לו בימי ספרו אמר להם אילו זה מגלח לאחר ביאת מים וזה מגלח לאחר ביאת מים יפה [את אומר] אלא נזיר מגלח לאחר ביאת מים ומצורע מגלח קודם ביאת מים אמרו לו אף אנו אומרים לא תעלה לו [טהור תעלה לו בטמא] אמר להם אילו מגלחים לאחר דמים יפה אתם אומרים אלא נזיר מגלח לאחר דמים ומצורע מגלח לפני דמים אמרו לו תיקון הדבר לא תעלה לו [בימי גמרו לא תעלה לו בימי ספרו לא תעלה לו בטהור לא תעלה לו בטמא נזיר שנצטרע ומצורע שנזר מגלח תגלחת אחת על שתיהן] <ס״א אבל אם היה נזיר מגלח תגלחת אחת על שתיהן>.

ה שני נזירין שאמר להן אחד ראיתי [את] אחד מכם שנטמא ואיני יודע אי זה מכם סופרין ל׳ יום [ומביאין קרבן טומאה וקרבן טהרה] ואומר אם אני טמא קרבן טומאה שלי וקרבן טהרה שלך [אם] אני טהור קרבן טהרה שלי וקרבן טומאה שלך [סופרין] ל׳ יום ומביאין קרבן טומאה וקרבן טהרה ואומר אם אני טמא קרבן טומאה שלי וקרבן טהרה שלך וזה קרבן טהרתי אם אני טהור קרבן טהרה שלי וקרבן טומאה שלך וזה קרבן טהרתך [מת אחד מהן] אמר רבי יהושע יבקש אחד מן השוק שידור כנגדו בנזיר ואומר אם טמא הייתי הרי אתה נזיר מיד ואם טהור הייתי הרי אתה נזיר לאחר שלשים יום [סופרין] שלשים יום ומביאין קרבן טומאה וקרבן טהרה ואומר אם אני טמא קרבן טומאה שלי וקרבן טהרה שלך [אם] אני טהור קרבן טהרה שלי וקרבן טומאה שלך ספק [סופרין] ל׳ יום [מביאין] קרבן טומאה וקרבן טהרה ואומר אם אני טמא קרבן טומאה שלי וקרבן טהרה שלך [אם] אני טהור קרבן טהרה שלי וקרבן טומאה שלך וזה קרבן טהרתך שלשים [יום] הראשונים ושלשים [יום] האחרונים אסור לגלח ולשתות יין וליטמא למתים אם גלח ושתה יין ונטמא למתים סופג את הארבעים הוא עצמו על הראשונים חייב ועל [השניים] פטור.

פרק ו

א ספק נזיר טמא ספק נזיר טהור אבל נזיר ודאי <היה> ספק מצורע טמא ספק מצורע טהור אבל מצורע ודאי <היה> אוכל בקדשים אחר [שלשים יום] שותה יין ומטמא למתים לאחר מאה ועשרים יום כיצד אמרו לו נזיר טמא אתה ואין נזיר טמא מגלח אלא עד שבעה צא ומנה שבעה הזה ושנה גלח והביא קרבן מנה שבעה ובקש לגלח [ואמר] לו נזיר טהור אתה ואין נזיר טהור מגלח אלא עד שלשים צא ומנה עשרים ושלשה להשלים שלשים גילח והביא קרבן מנה שלשים [ובקשו] לגלח אמרו לו נזיר טהור אתה ואין נזיר טהור מגלח אלא על הדמים כיצד הוא עושה מביא עולת בהמה ומתנה עליה ואומר אם טהור אני ה״ז חובה ואם לאו ה״ז נדבה כיצד תעשה לו להחמיר עליו מביא פילי של חרס [חדשה] ונותן לתוכה רביעית מים חיים ומביא שתי צפרים ושחט את אחת מהן אל כלי חרס על מים חיים [חפר] וקברה בפניו ואסורה בהנאה ומביא חטאת העוף ומתנה עליה ואומר אם טמא אני חטאת מחובתי ועולה נדבה אם טהור אני עולה מחובתי וחטאת ספק [ומגלח] ראשו וזקנו וגבות עיניו כדרך שמצורעים מגלחין ומונה שלשים ומביא עולת בהמה אחרת ומתנה עליה ואומר אם טהור הייתי עולה הראשונה חובה וזו נדבה והחטאת [העוף] ספק מחובתי ואם טהור אני עולה הראשונה נדבה וזו חובה וחטאת עוף ספק ומגלח ראשו וזקנו וגבות עיניו כדרך שהמצורעין מגלחין ר״ש אומר למחרת מביא אשמו ולוגו בידו ומעמידן על שערי נקנור ומתנה עליהן [ויאמר] אם מצורע אני ה״ז אשמי ואם לאו ה״ז שלמי נדבה אשם זה נשחט בצפון וטעון מתן בהונות וסמיכה ונסכים [ותנופה] חזה ושוק ונאכל לזכרי כהונה ולא הודו לו חכמים לרבי שמעון שמביא קדשים לבית הפסול להביא חטאת בהמה אין יכול שאין חטאת בהמה באה על הספק להביא חטאת העוף אין יכול שהעשיר שהביא קרבן עני לא יצא כיצד עושה יכתוב נכסיו לאחר [ויביא] קרבן עני נמצא עני [מביא] חטאת העוף ומתנה עליהם ואומר אם מצורע אני ה״ז חטאת אם לאו ה״ז ספקו ואוכל בקדשים מיד אבל לשתות יין ולטמא אין יכול שאין ימי נזרו עולין לו בתוך ימי צרעתו כיצד [תעשה] לו כדברי בן זומא סופר שלשים יום ומביא עולת בהמה ומגלח ומביא חטאת העוף ומתנה עליה ואומר אם טמא אני חטאת מחובתי ועולה נדבה ואם טהור אני עולה מחובתי וחטאת ספק וסופר שלשים יום ומביא קרבנותיו שלמים [ומביא עולה] ומתנה עליה ואומר אם טמא אני עולה הראשונה חובה וזו נדבה והחטאת העוף מחובתי [אם] טהור אני עולה הראשונה [נדבה] וזו חובה והחטאת העוף ספק ומגלח ואוכל בקדשים לאחר ס׳ יום ושותה יין ומטמא למתים מיד במה דברים אמורים בזמן שנזר שלשים אבל נזר שנים עשר חודש אוכל בקדשים לאחר שתי שנים ושותה יין ומטמא למתים לאחר ארבעה שנים.

ב טמא בספק ומוחלט בודאי אוכל בקדשים לאחר שמונה ימים ושותה יין ומטמא למתים לאחר ששים ושמונה יום טמא בודאי ומוחלט בספק אוכל בקדשים לאחר שלשים ושבעה יום [שותה] יין ומטמא למתים לאחר ע״ד יום טמא בודאי ומוחלט בודאי אוכל בקדשים לאחר שמונה ימים ושותה יין ומטמא למתים [לאחר] ארבעה וארבעים יום.

ג כל קרבנות [הצבור והיחיד] הציץ מרצה על טומאת הדם ועל טומאת הגוף חוץ מנזיר ועושה פסח שמרצה לטומאת הדם ואינו מרצה על טומאת הגוף [ואין] נטמא טומאת התהום ה״ז מרצה כיצד היה הולך לשחוט את פסחו ואמר לו מת היה עמך בבית שנכנסת לו תחת אבן שישבת [עליה] ונודע לו בין

[בשעשה] פסחו [ובין] עד שלא עשה פסחו צריך לעשות פסח שני אבל אמרו לו קבר התהום היה עמך בבית שנכנסת לו [או] תחת אבן שישבת עליה ונודע לו עד שלא עשה פסחו צריך לעשות פסח שני משעשה פסחו אין צריך לעשות פסח שני וכן נזיר שהלך להביא קרבנותיו ואמרו לו מת היה עמך בבית שנכנסת לו או תחת אבן שישבת [עליה] ונודע בין משהביא קרבנותיו [ובין] עד שלא הביא קרבנותיו צריך להביא קרבן טומאה אבל אמרו לו קבר התהום היה עמך בבית שנכנסת לו תחת [האבן] שישבת [עליה] ונודע לו עד שלא הביא קרבנותיו צריך להביא קרבן טומאה משהביא קרבנותיו אין צריך להביא קרבן טומאה.

ד חומר באשתו ובתו שאין בעבדו [ובשפחתו בעבדו] ובשפחתו שאין באשתו ובתו שאשתו ובתו מפר את נדרן ואין [כופן לשתות יין ולטמא למתים אבל עבדו ושפחתו אין מפר את נדרן [אבל כופן] לשתות יין ולטמא למתים ואין שותין אלא בפניו ואין [מטמאין] למתים אלא בפניו ר׳ יוסי אומר עבד שאמר לו רבו הוי שותה יין שתי שנים [ומטמא למתים שתי שנים] שותה יין בפניו ושלא בפניו ומטמא למתים בפניו ושלא בפניו למה רבו [כופו] לנזירות אבל לא לנדרים ולא לשבועות.

ה עבד שנזר וגלח ויצא לחירות יצא נזר ולא גלח ויצא לחירות לא יצא נטמא ויצא לחירות מונה משעה שנטמא.